

První psaní:

V cirkuse jsem byla naposledy někdy před sto lety. Ani vlastně nevím, jestli mám cirkus ráda. Kdysi v dětství jsem četla knížku od Jurije Nikulina (jeden z nejoblíbenějších ruských herců, jenž vystupoval také v cirkuse jako clown), a pochopila jsem, že cirkus není jenom tvorba, ale také práce, ale vždycky MILOVANÁ. To bylo asi tak všechno, co jsem z toho vyrozuměla...

Ukázalo se, že cirkus, v němž jsem se shodou neznámých a nádherných životních poutí ocitla, je Opravdový.

A opravdové je tam úplně všechno. A co je nejdůležitější, život v něm je ten nejopravdovější.

Moc jsem si chtěla představení natočit na kameru, ale na poslední chvíli jsem si ji s sebou nevzala, když jsem se bůh ví proč rozhodla, že to chci vnímat očima, jak to bylo původně zamýšleno...

Všude kolem je teď tak málo skutečného. Ambice, business, kariéry, práce, peníze... Nekonečná nesmyslná virtuální realita, zavádějící nás do prázdnoty bezčasí. Do prázdnoty. Vždyť nic z toho ve skutečnosti neexistuje.

To jen kdosi kdysi z čista jasna rozhodl, že je to důležité a přesvědčil o tom ostatní. Je s podivem, že mu to vyšlo?! Všude kolem klam. Či spíše sebeklam. Každého a všech...

Na titěrném plácku jsem si ani nevšimla, jak ubíhal čas. Ubíhal a zároveň zůstal stát. Bylo to tak zajímavé, tak bolestné a smutné. Uvnitř je pak tak strašný a smutný pocit kvůli Světu, na který se každý den zapomíná uvnitř toho lidského shonu.

Proč je třeba bránit dobro? Taková mě napadla otázka. Malá Sašeňka to chápe, ačkoli odmítá tuto otázku jako takovou. Chtěla bych ubránit dobro. Chtěla bych ubránit každou vteřinu těchto lidí. Vždyť je to hrozné, že by jim někdo mohl ublížit.

Život takový, jaký je. A tak mám chuť v tomhle malinkém šapitó omdlít uprostřed dřevěných židliček a jen tak ležet. Ležet a nevědět: je to jen sen nebo skutečnost.

A pokud je to sen, tak ať trvá pokud možno déle a jsou v něm vůně a zvuky hlasu těchto lidí. Světých a nekonečně bezbranných.

Veliké díky za život

Saša, známá maličké Saši:)

Druhé psaní :

co jsou to vlastně zázraky

to prostě nejde vymyslet, stejně jako první sníh, který se snáší odnikud, tak nějak, jako když se to vždycky čeká a nikdy se to neočekává, jako to, že se obdarovává velikým dárkem a člověk není sto pochopit, za co, jako to, co se ztratí v dětství, a pak se celý život hledá, jako to, co rozhodně musí být

jako VY

obrovské díky!